

РЕШЕНИЕ

№ 40526

гр. София, 04.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в
публично заседание на 11.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **3412** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 10, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).
Образувано е по жалба на И. К. / I. К. /, гражданин на Република Турция, род. на 12.10.1987 г. в Турция, ЛНЧ: [ЕГН], чрез пълномощника си адв. А. Г., срещу Заповед № 513з-2166 / 04-03-2025 г. на изпълняващия длъжността Началник на Отдел „Миграция“ – СДВР, с която му е отказано предоставяне на право на продължително пребиваване по заявление № 100462/13-02-2025 г. Жалбоподателят визира незаконосъобразност, неправилност и необоснованост на оспорения отказ поради липса на компетентност, грубо противоречи на чл. 13 и чл. 17 от ЕКПЧ и на материалноправните разпоредби, несъответствие с целта на закона и при издаването е допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Счита, че административният орган формално и без да е събирал и анализирал каквито и да било доказателства, бланкетно цитира разпоредбата на чл. 22, ал. 4 от ЗЧРБ, която визира, че становището на ДАНС има задължителен характер за отдел „Миграция“, поради което и само на това основание отказва да предостави право на продължително пребиваване. Счита, че поведението и изводите на административния орган при издаването на обжалваната заповед са дълбоко погрешни и в противоречие с Решение на Съда (първи състав) на Европейския съюз от 22 септември 2022 година, постановено по дело С-159/21 с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267ДФЕС, което противоречие е довело до последващи неправилни и незаконосъобразни действия административния орган, подлежащи на задължителна отмяна. Споделя становището, че горепосоченото решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) е относимо и може да се приложи по аналогия и към процесния случай. Поддържа, че

административният орган не е отчетел конкретните факти по случая и не е формирал самостоятелно становище по релевантните факти. Излага още, че е допуснато и нарушение на административно-производствените правила, като не е изискана от Държавна агенция "Национална сигурност", като орган със специализирани функции, свързани с националната сигурност, представянето на мотивирано становище, за да се запознае с релевантните факти и да ги прецени при произнасянето си в производството по предоставяне на нов срок на пребиваване. Възражава срещу така цитираното в обжалваната заповед на Отдел „Миграция“ - СДВР писмо на ДАНС не представлява достатъчно доказателство от което да се изведе заключението, че са налице сериозни основания да се счита, че е лице, което с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност. Счита действията на административния орган за повърхностни, формални и противоречащи на императивната норма на чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ, доколкото не е коментирано и съобразено каква е продължителността на легалното му пребиваване в Република България; че същият има валиден наемен договор за жилище и разполага с необходимите финансови ресурси и задължителни застраховки, които се изискват от закона, че няма противообществени прояви и че не е осъждан в Република България, че Дружеството, с което осъществява търговска дейност – „МОДРО МЕБЕЛИ“ ЕООД заплаща редовно дължимите данъци и такси, а не дължи такива. Претендира се съдът да постанови решение, с което да отмени оспорения отказ и да присъди сторените разноски.

Ответникът – началник на отдел „Миграция“ – МВР, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Административен съд София-град, след като обсъди приетите доказателства, в контекста на становището на страните, прие за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало по заявление на И. К. с вх. № 100462/13.02.2025 г. за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България на основание чл. 24, ал. 1, т. 6 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/ (л. 40 – 48 от делото). Установено е, че И. К. е имал вече издадено разрешение за продължителни пребиваване валидно до 06.03.2025 г. Към заявлението са приложени изискуемите документи.

Във връзка с това преписката е изпратена на Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС) за съгласуване с оглед разпоредбите на чл. 22, ал. 4 от ЗЧРБ. От ДАНС е било предоставено отрицателно становище по подаденото заявление и предвид което, от страна на началника на отдел „Миграция“ – СДВР е издадено и оспореното решение.

Според разпоредбата на чл. 22, ал. 4 от ЗЧРБ, становището на ДАНС има задължителен характер за отдел „Миграция“, поради което на основание чл. 26, ал. 1, във вр. с чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ е издал оспорената Заповед № 513з-2166 / 04-03-2025 г. на изпълняващия длъжността Началник на Отдел „Миграция“ – СДВР, с която му е отказано предоставяне на право на продължително пребиваване по заявление № 100462/13-02-2025 г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срок, от надлежна страна, при наличие на правен интерес по смисъла на чл.147, ал.1 от АПК, срещу индивидуален административен акт, който пряко засяга права и законни интереси на жалбоподателя, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспорената заповед е издадена от началника на отдел „Миграция“ – СДВР - МВР в съответствие с правомощията, предоставени му със заповед № 513з-2396/24.03.2021 г. (л. 24 от делото) на

директора на СДВР, издадена на основание чл. 23, ал. 7 от ЗЧРБ. Съгласно представеното от Началник на 01 сектор към отдел „Човешки ресурси“ – СДВР удостоверение рег. № 513р-25252 от 10.03.2025 г. (л. 69 от делото) именно издателят на заповедта е изпълнявал длъжността по заместване в периода, в който е издаден обжалваният административен акт.

При издаване на заповедта не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. На жалбоподателя е дадена възможност да се запознае с документите по преписката и да предяви писмено своите искания и въпроси. От същата в хода на административното производство са изискани допълнителни документи с оглед доказване на претендираното от него право. Изложени са фактическите и правните основания при издаване на отказа.

Съгласно чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ (редакция от 17.09.2024 г.), разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които са представители на чуждестранно търговско дружество с регистрирано, след проверка и оценка на представени документи относно икономическата активност и данъчната изрядност на чуждестранното дружество за период от две години преди регистрацията на представителството, както и на документи относно неговите планирани дейности, от Българската търговско-промишлена палата търговско представителство в Република България; разрешение за продължително пребиваване могат да получат не повече от трима представители за всяко чуждестранно търговско дружество; Българската търговско-промишлена палата своевременно уведомява дирекция "Миграция" при промяна в обстоятелствата по регистрацията на представителството.

Съгласно чл. 14, ал. 1 от Правилника за прилагане на Закона за чужденците в Република България /ППЗЧРБ/, за получаване право на продължително пребиваване чужденецът лично представя в дирекция "Миграция" или в ОДМВР заявление по образец съгласно приложение № 3, към което прилага: 1. копие на редовен документ за задгранично пътуване със страниците на снимката, личните данни, виза по чл. 15, ал. 1 ЗЧРБ, когато такава се изисква, и печата за последното влизане в страната; за сверяване на автентичността на копие се представя и оригиналът на документа за задгранично пътуване; 2. документ за платена държавна-такса по чл. 10, ал. 3 от Тарифа № 4 за таксите, които се събират в системата на Министерството на вътрешните работи по Закона за държавните такси, с изключение на чужденците, кандидатстващи на основание чл. 24, ал. 1, т. 5, 13 и 18, чл. 24в, чл. 24и и чл. 33 г, ал. 4 от ЗЧРБ, когато плащането не е извършено по електронен път; 3. доказателства за осигурено жилище; 4. задължителна медицинска застраховка, валидна на територията на Република България, когато лицето не е осигурено по ЗЗО; 5. доказателства за стабилни, редовни, предвидими и достатъчни средства за издръжка, без да се прибегва до системата за социално подпомагане, в размер, не по-малък от минималната месечна работна заплата, минималната стипендия или минималната пенсия за страната, за срока на пребиваване на територията на Република България; 6. свидетелство за съдимост, издадено от държавата, чийто гражданин е чужденецът, или от държавата на обичайното му пребиваване-при първоначално подаване на заявлението.

Разпоредбата на чл. 19 от ППЗЧРБ предвижда за получаване право на продължително пребиваване на основание чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ, чужденецът освен документите по чл. 14, ал. 1 от ППЗЧРБ да приложи и сертификат за актуална регистрация на търговското представителство в Българската търговско-промишлена палата, издаден не по-рано от един месец преди представянето му, в който трябва да е посочено, че са изпълнени обстоятелствата по чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ.

В конкретния случай е представен Сертификат № 4879 от 23.12.2024г. на БТПП, с което се удостоверява, че търговско дружество с наименование Я. К. Модро Я. А. Декорасън, със

седалище: С., Турция е вписано в Единния търговски регистър на Българската търговско-промишлена палата (БТПП) под № [ЕГН] с решение от 12.10.2020 г. и жалбоподателят И. К. е представител по пълномощие в Р. България.

Производството по регистрация на търговско представителство в БТПП и производството по предоставяне на разрешение за продължаване на срока на пребиваване, са две различни производства и всеки орган извършва собствена проверка. ВАС в Решение № 13902 от 20.12.2024 г. по адм. д. № 6898/2024 г. и в Решение № 5888 от 04.06.2025 г. по адм. д. № 1243/2025 г. посочва, че издаденият от БТПП сертификат удостоверява единствено обстоятелствата, осъществили се в производството пред палатата. Декларираното намерение за осъществяване на представителство само по себе си не представлява обективно реализиран проект, зад който стоят реални действия кандидатстващия за разрешение за продължително пребиваване да изпълнява дейности в Република България. Чуждестранно лице може да регистрира търговско представителство в България, при условие, че има право да извършва търговска дейност, съгласно националното законодателство на държавата, в която е установено. Търговското представителство на чуждестранно лице не е юридическо лице. Търговският представител и представителството не могат да извършват стопанска дейност от свое име. Сделките, които се сключват с неговото посредничество, са от името на чуждестранното лице – принципал.

Основателни са възраженията на процесуалния представител на жалбоподателя, че информацията, на която се е позовал административният орган е лишена от фактическа обоснованост.

В хода на съдебното производство е изисквана и представена информация от ДАНС, но това не може да замести липсата на мотиви в самата оспорена заповед. Съдебният контрол не може да служи за допълване на липсващи в оспорения административен акт мотиви.

В същото време, нормата на чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ предполага - разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които са търговски представители, поради което само по себе си, това не е основание за отказ.

От посоченото следва, че представените доказателства от страна на жалбоподателя не поставят неясноти относно условията за престоя му в страната, точно напротив – ясно е заявена целта, като тези доказателства въобще не са обсъдени от административния орган, а същият въвежда допълнителни изисквания каквито няма в закона (предходно влизане) или превратно тълкува заявеното основание.

В конкретния случай, въпреки че от жалбоподателя са представени всички изискуеми документи и същите не са обсъдени по същество, а са изведени необосновани изводи без такава допълнителна проверка да е извършена, в случай че е имало съмнение относно заявената цел.

Административният орган не е изложил собствени мотиви, защо смята, че е налице хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ. Липсват мотиви коя алтернатива приема за установена органът – че И. К. с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или че за И. К. има данни, че действа против националната сигурност. Действително становището на ДАНС е задължително по своя характер, но това не означава, че органът не дължи изготвянето на собствени мотиви.

По горните съображения обжалвания отказ е незаконосъобразен и трябва да се отмени. Предвид обстоятелството, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, на основание чл. 173, ал. 2 от АПК преписката трябва да се изпрати на компетентния административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. При новото разглеждане на заявлението на жалбоподателя административният орган трябва да извърши преценка на относимите факти и обстоятелства в контекста на приложението на ЗЧРБ и

разпоредбите му, съответстващи на посоченото от заявителя основание за издаване на виза и съобразно мотивите на настоящото решение. Трябва да се обсъдят поотделно и в съвкупност всички документи, които са представени от жалбоподателя. Именно този обем от мотиви ще даде възможност на жалбоподателя да получи обем от информация, съответен на разпоредбите на АПК.

При този изход на спора, ответника дължи на жалбоподателя, направените по делото разноси, каквото искане има направено. Съобразно представения списък на разноските се претендират такива в размер на 10 лв. държавна такса и 1000 лв. адвокатско възнаграждение.

Мотивиран от изложеното, и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд – София – град, Първо отделение, 45 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на И. К. / I. K. /, гражданин на Република Турция, род. на 12.10.1987 г. в Турция, ЛНЧ: [ЕГН], Заповед № 513з-2166 / 04-03-2025 г. на изпълняващия длъжността Началник на Отдел „Миграция“ – СДВР, с която му е отказано предоставяне на право на продължително пребиваване по заявление № 100462/13-02-2025 г.

ОСЪЖДА началник на отдел „Миграция“ – МВР, да заплати на И. К. направените по делото разноси в размер на 10 (десет) лева – държавна такса и 1000 лева – адвокатско възнаграждение за процесуално представителство.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщението на страните.